

τοῦ θανάτου· θεωρῶν δὲ τέλος τὴν διὰ κοινῶν ἀμαξῶν τῶν τοιούτων νεκρῶν ὡς καὶ τῶν ἐξ εὐφρογίας ἀποθανόντων ὡς αἷτια τῆς μεταδόσεως τῶν κολλητικῶν τούτων νοσημάτων προτείνει, ὅπως ἡ ἀρμοδία ἐπιτροπὴ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος καὶ ὑποβάλλῃ τὴν περὶ τούτου ἐκθεσιν εἰς τὴν Ἑταιρίαν.

Ὁ ἑταῖρος κ. Λάμπρου ἐπικαλεῖται τὴν προσοχὴν τῆς Ἑταιρίας ἐπὶ τῶν οἰοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ κυρίως τοῦ οἴνου καὶ ζύθου, ἅτινα δέον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἐξέτασιν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ὡς καὶ τὸ γάλα. Προτάσεως δὲ κατόπιν τῶν κκ. Καλυβωκά καὶ Βάμβας, ὅπως γείνῃ παράστασις τῇ Κυβερνήσει πρὸς καταστολὴν τῆς ἐμπειρικῆς ἱατρικῆς, ὑπὸ τοῦ συνεδρίου, μὴ γενομένης ἀσπαστῆς παρὰ τῆς Ἑταιρίας, ὁ κ. Χασιώτης ἐπιπροσθέτει εἰς τὴν πρότασιν τοῦ κ. Μακκᾶ, ὅπως συμπεριληφθῶσι καὶ ἐξετασθῶσι καὶ ἅπαντα τὰ ἄλλα κολλητικὰ νοσήματα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς κηδείας καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

Ὁ δὲ κ. Βάμβας προτείνει εἰς τὴν ἑταιρίαν τῆς ὑγιεινῆς ὅπως εὐχρηθῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ὑποβάλλῃ τάχιστα νόμον περὶ ὑποχρεωτικοῦ ἀναδαμαλισμοῦ καὶ ὑπάρχει διάταγμα νόμου τοῦ 1835 περὶ ὑποχρεωτικοῦ δαμαλισμοῦ· διότι τοιοῦτος νόμος εἰσῆχθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἑλβετίας πρὸς διασκέδασιν τῶν προλήψεων τοῦ λαοῦ, ἃς οὔτε ἡ πειθὴ, οὔτε ἄλλη τις βία ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ. Θεωρεῖ δὲ τὸ ζήτημα λίαν κατεπεῖγον διότι ἐκ τῆς ἀμελείας τοῦ ἀναδαμαλισμοῦ ἀπεβίωσαν ἐξ εὐλογίας κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον 63 ἄτομα, ἅτινα εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιδημίαν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπεβίωσαν τοσοῦτοι. Ὁ κ. Γρηγοράκης ἀντικρούει λέγων ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπραξεν ὅ, τι ἔπρεπε δι' ὑποχρεωτικοῦ ἀναδαμαλισμοῦ τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ σχολεῖα καὶ διὰ τῆς Ἀστυνομίας προσκαλοῦσα τοὺς ἀπόρους εἰς ἀναδαμαλισμόν· τέλος ἡ ἑταιρία εὐχεται ὑπὲρ τῆς ψηφίσεως τοιούτου νόμου· καὶ λύεται ἡ συνεδρίασις τὴν 6 1]2 μμ. **Ἀγνωστος.**

Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ Ἱατρικὴ Ἑβδομάς τοῦ τελευταίου μηνὸς ἐξέπληξεν ὁλοὺς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς διὰ τῆς περιγραφῆς **Τέρατος Διπλοῦ**, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν τιμὴν νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν ἔρευναν τοῦ ἐπὶ ὑπουργείας Γαμβέττα ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τοῦ διασήμεν ὕλιστου ἱατροῦ Πῶλ Μπέρ.

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** σὰς ἐπαρουσίασεν ἄλλοτε τὸν κύριον **Ἑρμαφρόδιτον** τῆς Κρήτης· σὰς παρουσιάζει τώρα τὸν κύριον **Δικέφαλον** τῆς Γενεύης.

Μεταφράζομεν ἐκ τῆς Ἱατρικῆς Ἑβδομάδος.

Ὁ κ. Πῶλ Μπέρ (Paul Bert) ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ κατὰ τὸ τελευταῖον εἰς Γενεὺν ταξιδιόν του ἐν τινι δημῷ-

Ὁ Σανούτος ἐμόρφασε δυσχερῆς. Ἄλλ' ὁ Μαῦρος τοῦ εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ πάρει τὸν ἀέρα.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κόμητος, ὅλη καταφῶτη καὶ ἀπαstraπτουσίῃ, εἶχε παρατεθῇ τράπεζα. Περὶ αὐτὴν ἑνδεκα γυναῖκες καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄνδρες εἶχον καθίσει. Ἦσαν οἱ συνδαιτυμόνες τοῦ κόμητος κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ὁ Σανούτος εἰσῆλθε καὶ ἡσπᾶσθη τὰς γυναῖκας εἰς τὸ μέτωπον, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς ἄνδρας καὶ ἐκάθισεν.

Αἱ γυναῖκες αὗται εἶχον ἡμιγύνους τοὺς ὦμους καὶ τὰ στήθη, ἔφερον τινὲς ἐξ αὐτῶν προσωπίδας μελαίνας, ὡς σκότος ἐπὶ τῆς μορφῆς, ἐφόρου ποικίλας ἐσθῆτας, ἦσαν ὠραῖαι καὶ εἶχον ὑποκύανον κύκλον περὶ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διαυγῇ ὠχρότητα περὶ τοὺς κριτάφους. Ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις εὐθυμότερον συναναστροφὴν.

Ἐπὶ τῶν νεαρῶν τούτων προσώπων ἐπεφαίνοντο μειδιάματα προκαλοῦντα τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἡδονὴν· ἠκούοντο ἐνίοτε καγχασμοὶ γαργαλίζοντες ὡς στεναγμοὶ ἡδυπαθείας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, διότι μ' ἐτιμήσατε, εἶπεν ὁ κόμης. Ἄν δὲν ἤρχεσθε, δὲν θὰ ἡδυνάμην μόνος μου νὰ περιποιηθῶ τὰς δεσποίνας ταύτας.

— Λοιπὸν μὰς ἐπροσκάλεσε χάριν τῶν δεσποινῶν; εἶπεν ἐκ τῶν ἀνδρῶν τις.

— Ἐννοεῖται· ἔχει τοῦτο προσβλητικόν τι, φίλε Ἱερεμία; Οὗτος ἦτο ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν εὐπατρίδην τὸν συναντή-

σαντα πρό τινων ἡμερῶν τὸν Σανούτον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ ἁγίου Μάρκου καὶ συνομιλήσαντα ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ.

— Μὴ ἀκούης τὸν Γίζην, κόμη, εἶπεν ἕτερος τῶν ἀνδρῶν. Ἐγὼ τὸ νομίζω διπλὴν τιμὴν μου ὅτι μὲ προσεκάλεσε χάριν τῶν δεσποινῶν τούτων.

— Σὺ ὅλα τὰ νομίζεις τιμὴν σου, Κουῖρίνη, εἶπεν ὁ Ἱερεμίας. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους αἱ τόσαι τιμαὶ θὰ σοῦ γείνουν φόρτωμα εἰς τὴν ράχιν.

— Μὴ μαλόνετε, εὐπατρίδαι, εἶπε νεαρά τις ξανθή· διότι θὰ μὰς δώσητε ἐργασίαν διὰ νὰ σὰς ξεχωρίζωμεν.

— Εὐχαρίστως θὰ ἐμάλωνα, ἂν εἴξευρα ὅτι ἤθελες μὲ ξεχωρίσει, μικρά μου Κλαιλία, εἶπεν ὁ Κουῖρίνης.

— Λοιπὸν μάλωσε καὶ σὲ ξεχωρίζω, εἶπεν ἡ Κλαιλία.

— Προθύμως.

Καὶ ἐγερθεὶς εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἱερεμίαν.

— Κύριε κόμη Γίζη, εἶπες πρό μικροῦ λέξιν ἀπρεπῆ ἐναντίον μου. Θὰ τὴν ἀνακαλέσῃς;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Γίζης.

— Λοιπὸν θὰ ξεφουκλήσῃς;

— Ἐξφουκῶ.

Καὶ ἐν τῷ ἅμα οἱ δύο εὐπατρίδαι ἔσυραν τὰ ξίφη.

— Κύριοι, ἂν εἶναι χάριν ἀστεϊσμοῦ, δὲν σὰς τὸ συγχωρῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ Σανούτος.

— Καὶ πότε μὲ εἶδες νὰ ἀστείσθῃ, Σανούτε; εἶπεν ὁ Γίζης.

δει πανηγύρει τέρας ανθρώπινον, διπλουν, εκτεθειμένον.

Τὸ διπλουν τοῦτο τέρας, ἀληθὲς καὶ ζῶν, εἶναι ἀρσενικόν, πενταετές. Ἐγεννήθη εἰς τὰ περίξ τοῦ Τουρίνου ἐν ἔτει 1877 καὶ ἐβαπτίσθη δις, κατὰ τινα ἀπόφασιν ἐκκλησιαστικὴν, ἐκδοθεῖσαν ἄλλοτε ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει.

Τὸ δεξιόθεν κείμενον ὠνομάσθη Ἰωάννης, τὸ δὲ ἀριστερόθεν ἐκλήθη Ἰακώβος, ἐξ οὗ ἡ ὀνομασία τοῦ τέρατος Ἰωάννης-Ἰακώβος (Jean-Jacques).

Οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὃ τε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, οὐδὲν ἰδιαίτερον σημεῖον παρουσιάζουσιν ὑπὸ φυσικὴν ἐποψίν. Ὁ πατὴρ παριστᾷ τύπον ἀτόμου προδιατεθειμένου εἰς φθίσιν· ἡ δὲ μήτηρ χαίρει ἄκραν υγείαν καὶ λέγει ὅτι οὐδεμίαν ἀταξίαν ἐδοκίμασε κατὰ τὸν τοκετόν.

Τὸ τέρας τοῦτο ἔχει δύο κεφαλὰς, τέσσαρας βραχίονας, δύο θώρακας, μίαν μόνην κοιλίαν καὶ ἐν μόνον ζεύγος ποδῶν· ἐν δυσὶ λέξεσιν εἶναι διπλουν ἄνωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἀπλοῦν κάτωθεν αὐτοῦ.

Ἡ ἑνωσις τοῦ θώρακος συνέβη εἰς τὴν ἑκτὴν πλευρὰν καὶ ἀρχεται εἰς τὸ σημεῖον ὅπου παρὰ τῷ ἐμβρύῳ ἡ ὀμφαλικὴ κύστις προσκολλάται πρὸς τὰ ἐντόσθια. Ὑπάρχουσιν ἐπομένως δύο καρδίαι, τέσσαρες πνεύμονες, δύο στόμαχοι, δύο δωδεκαδάκτυλα ἑντερα. Ὁ ὀμφαλὸς εἶναι ἐνιαῖος, ὡς καὶ ἡ ἑδρα καὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα· ἀλλὰ τὸ ἐνιαῖον τοῦτο εἶναι ἥττον σαφὲς διὰ τὴν λεκάνην καὶ θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ὑπῆρχε δευτέρα τις λεκάνη ἀτελής. Τὸ λεπτόν ἑντερον, διπλουν ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ, ἀποβαίνει ἀπλοῦν περὶ τὸ κατώτερον αὐτοῦ μέρος. Δὲν ἦτο δυνατόν εἰς τὸν κ. Πῶλ Μπερ νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ὑπῆρχεν ἀντιστροφή τῶν ἐντοσθίων εἰς τινα τῶν δύο, ἀλλ' εἶναι λίαν πιθανὸν νὰ ἔχῃ οὕτως. Μολονότι κατ' ἐπιφάνειαν τὸ τέρας εἶναι ἐνιαῖον, εἰς τὸ κατώτερον μέρος ὑπάρχει, πράγματι, διασμός φυσιολογικὸς πλήρης, διότι τὸ σκέλος τοῦ δεξιοῦ ὑπακούει μόνον εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ ἄτομον,

ὅπερ δέχεται μόνον τὰ φαινόμενα τῆς αἰσθητικότητος, τὰ προξενούμενα αὐτῷ διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν ἐξωτερικῶν σωμάτων (ψῦχος, θερμότης, ἐρεθισμοὶ κτλ.)· τοῦναντίον δὲ τὰ φαινόμενα τῆς κινητικότητος καὶ αἰσθητικότητος τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους ἀνήκουσιν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἄτομον· τὸ αὐτὸ συμβαίνει διὰ τὴν αἰσθητικότητα ἐκάστου ἡμίσεως τοῦ σώματος, ὅπερ ἀποκλειστικῶς ἐν σχέσει πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνταποκρίνεται.

Ἡ ἀνάγκη τῆς οὐρήσεως καὶ ἀποπατήσεως ἐκδηλοῦται συγχρόνως παρ' ἀμφοτέρων, τοῦ τε Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου· ἀλλ' ἡ αἰσθησις ἐκατέρας τῶν δύο τούτων λειτουργιῶν διατηρεῖται κεχωρισμένως εἰς ἀμφοτέρους. Εἶναι δὲ περιέργως ἡ ἀναζητήσις βραδύτερον, ἐὰν θὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς γενετησίους ὁρμὰς.

Ἡ φυσικὴ ἀνάπτυξις εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ εἰς ἀμφοτέρα τὰ παιδιά ταῦτα· δεόν νὰ σημειώσωμεν μόνον ὅτι ὁ πους τοῦ Ἰακώβου, τοῦ ἀριστεροῦ, εἶναι ὀλίγον βραχύτερος (στραβός). Τὸ χρῶμά των εἶναι ὡχρόν καὶ ὁ Πῶλ Βερ νομίζει ὅτι εἶναι ὀλίγον ἀναιμικά.

Μόλις στηρίζονται ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν των· εὐρίσκονται ἐν γένει κατακεκλιμένα ἐπὶ προσκεφαλαίου ἢ ἐξαπλωμένα ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν γονέων των. Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων διΐσχυρίζεται ὅτι τὸ βάδισμα θὰ τοῖς εἶναι πολὺ δυσχερὲς, ἀλλ' ὅμως νομίζει τοῦ χρόνου προϊόντος βεβαίαια τις συνήθεια θὰ λάβῃ χώραν παρ' αὐτοῖς, ὡς τοῦτ' αὐτὸ παρατηρήθη δι' ἄλλο τέρας θηλυκὸν αὐτό, τὴν **Ῥέτταν-Χριστίαν**, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἀλλάξωσι βηματισμούς.

Ἡ αἰσθησις τῆς πείνης καὶ δίψης εἶναι ἀνεξάρτητος· ὅταν ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν τρώγῃ ἢ πίνῃ, δὲν κορεννύει τὴν ὄρεξιν οὐτε τὴν δίψαν αὐτῆν τοῦ ἄλλου· τοῦθ ὅπερ, ἐν ἰδιαιτέρᾳ τινὶ περιστάσει δὲν προξενεῖ μεγάλην ἐκπληξίν· διότι ὁ στό-

— Λοιπὸν θὰ περάσητε εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ θὰ τὰ εὗρητε οἱ δι' ὅσας.

— "Οχι· ἐδῶ, ἐδῶ! ἔκραξαν γυναικεῖαι τινες φωναί.

— Δὲν τὸ ἐπιτρέπω, ἐπέμεινεν ὁ κόμης.

— Ἐδῶ, ἐδῶ, ἐπανέλαθον αἱ γυναῖκες.

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς προσεκάλεσα ἐδῶ διὰ νὰ μονομαχήσητε.

— Κόμης, εἶσαι παραῤῥητος, εἶπεν ὁ Γίτζης. Θὰ μᾶς κάμῃς τώρα τὸν εὐαίσθητον;

— Λοιπὸν ἐμπρός! πετσοκοπηθῆτε, κύριοι, ἂν ἀγαπάτε, καὶ ὁ διάβολος νὰ σᾶς ἐπάρῃ ὅλους! ἔκραξεν ὁ Σανούτος.

Ὁ Κουῖρίνης καὶ ὁ Γίτζης ἔστησαν ἕναντι ἀλλήλων. Οἱ παρὶντες ἐνέτειναν τὴν προσοχὴν καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι.

Πρῶτος ἐπετέθη ὁ Γίτζης διὰ τριπλοῦ κτυπήματος. Ὁ Κουῖρίνης τὸν ἀπέκρουσε μετ' ἐτοιμότητος. Ἀλλ' ὁ Γίτζης ἐξήφθη νευρικῶς καὶ κατέφερε γοργὰ καὶ ἀλλεπάλληλα σύνθετα κτυπήματα, εἰς ἃ μίλις ἠδύνατο νὰ τὸν προλάβῃ ὁ ἀνταγωνιστής του. Μετὰ τινὰς διαξιφισμοὺς ἀκόμῃ ἡ χεὶρ τοῦ ἑτέρου τῶν ἀντιπάλων ἔμελλε προφανῶς ν' ἀποκάμῃ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην προσεῖδεν ἐπικειμένην ὁ Σανούτος, καὶ ἔμενε βλέπων ἀτενῶς, οὐδ' ἐφαντάσθη ν' ἀποτρέψῃ τοὺς δύο μαχομένους.

Ἀλλὰ μίαν τῶν γυναικῶν ἀνέλαβε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ Κουῖρίνης.

— Κόμης Σανούτε, εἶπεν· ἐμπόδισέ τους· ὁ Γίτζης παραφέρειται.

— Τὸ ἠθέλησαν, εἶπεν ὁ Σανούτος.

Ἀλλὰ συγχρόνως ἡ ξανθὴ Κλαιλία ἐνεθυμήθη τὴν ὑπόσχεσίν της καὶ ἔσπευσε νὰ παρέμβῃ. Ἠγέρθη καὶ ἔλθοῦσα ἐγγὺς εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἔτεινε πρὸς τὰ δύο ξίφη τὰς δύο χεῖράς της.

Ὁ Γίτζης ἐπειράθη νὰ τὴν φοβήσῃ ἐπισείων τὴν λεπίδα. Ἀλλὰ τότε αὐτὴ ὁρμήσασα ἤρπασε μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸν κολεόν καὶ μὲ τὴν ἑτέραν τὸν βραχίονα τοῦ Γίτζης.

— Εἶσαι αἰχμάλωτός μου, τῷ εἶπε. Ἡμῖν ἡ αἰτία τῆς μάχης καὶ ζητῶ παρ' ἀμφοτέρων συγγνώμην. Ῥίψε κάτω τὸ ξίφος, Καῖρίνη, καὶ ἔλα νὰ μ' ἐναγκαλισθῇς.

Ὁ Κουῖρίνης ὑπήκουσε κατὰ γράμμα.

— Λοιπὸν! τέλος πάντων, δὲν θὰ δειπνήσωμεν, Σανούτε; εἶπεν ἄλλη τις γυνή· ἡ μᾶς ἔφερες ἐδῶ διὰ νὰ νηστεύσωμεν, ὡς ἡ ὁσία Μαρία εἰς τὴν ἑρῆμον;

— Θεὸς φυλάξῃ νὰ νηστεύουν ποτὲ οἱ ὠραῖοί σου ὀδόντες, φιλάττη μοι Πρόνοια! εἶπεν ὁ Σανούτος.

— Λοιπὸν τότε πρέπει νὰ νηστεύσῃ ἡ Φορτούνα; εἶπεν ἡ Πρόνοια.

— Ἡ Φορτούνα πρέπει νὰ πίνῃ αἰωνίως εἰς υγείαν μου, εἶπεν ὁ Σανούτος.

Αἱ δύο αὗται γυναῖκες αἱ κελούμεναι Φορτούνα καὶ Πρόνοια ἐκάθηντο ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἦσαν δὲ αἱ εὐνοούμεναι κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

μαχος είναι διπλούς και όταν πληροῦται συγχρόνως και ὁ ἄλλος. Ὁ ὕπνος εἶναι ἐπίσης κερχωρισμένος εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἄτομα.

Τὰ δύο ταῦτα ὄντα ὁμοιάζουσι πολὺ· οἱ χαρακτηρῆς τῶν εἶναι σχεδὸν οἱ αὐτοί· ἡ φυσιογνωμία τῶν εἶναι γλυκεία καὶ εὐχάριστος· ἀγαπῶσιν ἀλλήλους καὶ διασκεδάζουσιν ἀδελφίπτως.

ὑπὸ ἔποψιν διανοητικὴν ἔχουσι τὴν αὐτὴν περίπου ἀνάπτουζιν· ἀμφοτέροι ὁμιλοῦσι τρεῖς διαλέκτους, τὴν Ἰταλικὴν, Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν. Ὅταν τις ὁμιλῇ μετὰ τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν ἐν μιᾷ τῶν εἰρημένων διαλέκτων, ὁ ἕτερος ὁμιλεῖ μετ' ἄλλου προσώπου· αἱ ἀπαντήσεις ἐπομένως εἰσὶν κερχωρισμέναι.

Ὁ κ. Πῶλ Βέρ δὲν ἠρώτησε τοὺς γονεῖς τοῦ ἐὰν εἶχον ἐμβολιασθῇ. Τοῦτο ἔχει τι τὸ ἐνδιαφέρον διότι, ἐὰν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μόνον ᾗ ἐμβολιασμένος, θὰ ᾔτο περιέργον νὰ μάθῃ τις ἐὰν ὁ ἕτερος ἔχῃ ἀνεπιδεκτικότητα ἐνεκα τοῦ ἐμβολιασμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Εἰς ἐποχὴν τινα τῆς ζωῆς τῶν ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο τούτων ὄντων εἶχε καταρροισθῇ, χωρὶς ὁ ἄλλος νὰ ἔχῃ πυρετόν· ἀλλὰ θετικαὶ πληροφορίαι λείπουσι, τίς τῶν δύο ᾗ ὁ αἷτιος τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς φλεγμονῆς.

Τὸ τέρας τοῦτο ἔχει διπλὴν εὐκαιρίαν θανάτου· διότι ὁ θάνατος τοῦ ἐνός τῶν ὄντων τούτων θὰ καταστρέψῃ τὸ ἄλλο· ἀλλὰ λεπτομέρεια, ἥτις δὲν στερεῖται ἐνδιαφέροντος, εἶναι ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἀποβίωσῃ πρῶτος, θὰ ᾔναι ὁ μὴ ἀσθενής· δύναται τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ἐνταῦθα ὅτι τὸ ἀσθενὲς ἄτομον θὰ καταστρέψῃ τὸ ὑγιές, ὡς τοῦτο παρατηρήθη εἰς ὅλας τὰς ὁμοίας περιστάσεις· ὁ θάνατος τοῦ ὑγιοῦς ἀτόμου προαγγέλλεται διὰ ῥίγους, ὅπερ προηγείται ὀλίγον τοῦ τελευταίου στεναγμοῦ· ὁ δὲ θάνατος τοῦ ἀσθενοῦς θὰ ἐπέλθῃ στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα.

Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης ὁ κ. Πῶλ Βέρ ὑπεχρέωσε τοὺς γονεῖς νὰ ὀδηγήσωσι (φέρωσι) τὰ τέκνα τῶν εἰς Παρίσιους· ἀλλ' ὁ ὀδηγὸς ὅστις εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸ κοινὸν εἶναι Γερμανὸς καὶ δὲν φαίνεται ἀποφασισμένος, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν, νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Γαλλίαν.

Ὡς παρετήρησεν ὁ κ. Πῶλ Βέρ ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς ἐταιρίας τῆς Βιολογίας, εἶναι θαῦμα ὅτι μέχρι τοῦδε ἡ περιέργος αὕτη τερατολογικὴ ἀνωμαλία δὲν περιεγράφῃ ὑπ' οὐδενός καὶ ὅτι αἱ ἐφημερίδες ἔμειναν ἄφωνοι εἰς τὴν τερατολογίαν ταύτην τῆς φύσεως. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰωάννου-Ἰακώβου, ἔδειξαν πολλὰ πιστοποιητικὰ Ἰταλῶν ἱατρῶν, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν συναδέλφων τούτων δὲν ἔλαβε μέρος εἰς σοφὴν τινα ἐταιρίαν τῶν ἐνδιαφερόντων γεγονότων περὶ ὧν μέλλομεν νὰ ἀναφέρωμεν.

Θὰ ἡριθμῶμεν πολλὰς φυσιολογικὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τοῦ διπλοῦ τούτου τέρατος· ἀλλ' ἡ ἔλλειψις χρόνου καὶ ἡ δυστροπία ἴσως τῶν γονέων, ὡς καὶ ἡ ἀπάθεια τῶν παιδίων, οἵτινες εἰσὶν, ὡς φαίνεται, ἀβροδίαιτοι (χαϊδευμένοι), δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν κ. Πῶλ Βέρ νὰ παραδοθῇ εἰς τοιαύτας ἐρεῦνας. Ἐπειτα τὰ παιδία ταῦτα ἐνεκα τῆς νεαρᾶς τῶν ἡλικίας δὲν δύνανται νὰ διευκρινήσωσι τὰς διαφορὰς αἰσθητικότητάς τῶν, τοῦθ' ὅπερ παρουσιάζει ἀληθὲς κώλυμα ὅπως ἐκτιμήσωμεν ἀσφαλῶς τὰ ἐξ ὑποκειμένου φαινόμενα. Εὐρίσκει τις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὠρισμένον ἀριθμὸν τοιούτων κτηνῶδων ἢ ἀνθρωπίνων δικεφάλων· ἀλλὰ ὀλίγα ἐπέζησαν. Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος (saint Augustine) ἀναφέρει μίαν περίστασιν. Ὁ Σέρ ἔδωκε τὴν ἱστορίαν καὶ περιγραφὴν τῆς **Ρίττας-Χριστινᾶς** ἀποθανούσης τὸν 18ον μῆνα καὶ τῆς ὁποίας ὁ σκελετὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ μῦστέον τῶν Παρισίων. Οἱ ἱστορικὸι

ὁμίλησαν περὶ ἐνὸς τέρατος ἐφήβου ὅπερ ᾔν ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Ἰακώβου Δ'. τῆς Σκωτίας· τὸ ἐξ ἀριστερῶν συνιστάμενον ἄτομον ᾔν εὐφρὲς καὶ ὠραῖον· τὸ ἕτερον ῥυπαρὸν, μέθυσον καὶ φιλονεικόν· τὸ τελευταῖον ἐφρόνεσε τὸν ἀδελφόν του· δηλ. τὸ ἐκ δεξιῶν ἄτομον ἀπέθανε τελευταῖον. Τῆς περιγραφῆς ὁμοίων τερατολογικῶν περιπτώσεων οὐσῆς λίαν ὀλιγαριθμοῦ εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐπιστήμης, ἐνημίσαμεν ὅτι ὠφείλομεν κατὰ καθήκον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα πάσας τὰς λεπτομερείας τὰς χορηγηθείσας ὑπὸ τοῦ κ. Πῶλ Βέρ. Δὲν ὑπολείπεται ἄλλο ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὸν πόθον μας ὅπως τὸ τέρας τοῦτο μὴ ἀπολεσθῇ ἐντελῶς ἐκ τῆς γῆς, ἵνα δυνηθῇ τις νὰ ἔχῃ ἡμέραν τινα δλόκληρον καὶ πλήρη τὴν ἱστορίαν τοῦ περιέργου τούτου φυσιολογικοῦ θαύματος.

Θὰ ἔλθῃ ἄρα γε ἡ θὰ ἔλθουν καὶ εἰς Ἀθήνας;
Περίεργος.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΑΜΑΛΑ

Θὰ ᾔτον ὁκτώ ἡ ὥρα, κ' ἐγὼ διευθυνόμην εἰς τὸ Δημαρχεῖον διὰ ν' ἀκούσω τὸν καθηγητὴν τῆς θεολογίας κ. Δαμαλᾶν, ὅστις ἔμελλε νὰ παραδώσῃ μαθήματα, οὐχὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἀλλὰ περὶ τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Γλάδστωνος.

Μόλις εἰσελθὼν ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ἀντίκρυσα τὸν ἐξώστην τοῦ Δημαρχείου ἐπιδεικνύοντα καταφωτισμένα ὑπὸ τοῦ φωταερίου τὰ κοσμήματά του τὰ σιδηρὸγλύπτα καὶ σκουριασμένα, τὰ στέμματα καὶ τὰς ἐπιγραφάς, ὡς ἐπαρχιώτισσα στολισθεῖσα κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀνδρός της· ἔμελλε ὅλην τὴν συλλογὴν τοῦ προῖστορικῶ χρυσαικῶ της· ἀλλὰ μόλις προχωρήσας ὀλίγα βήματα, ὑφίσταμαι τὸ ξάφνημα φωνῆς ἐξερχομένης δι' ὅλης τῆς δυνάμειος τῶν πνευμόνων ἀπὸ τὸ φωτισμένον Δημαρχεῖον ὡς νὰ εἶχε κάμει θαῦμα ὁ θεοσεβέστατος Δαμαλᾶς, καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα τοῦ λόγου τὸ ἀκομψὸν κτῆριον, καὶ μὲ φωνὴν βαρεῖαν, ὡς ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του, ἐβροντοφῶναι πρὸς τὰς Ἀθήνας τὴν ἐορτὴν τοῦ Γλάδστωνος· οὕτω παρεστάθη ἡ φωνὴ ἐκείνη εἰς τὰ ὦτά μου, πρὶν ἀντικρῶσαι τι ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀποστάσεως.

Ἀλλ' ἦδη διακρίνω πρὸ τοῦ Δημαρχείου νὰ μαυρίζῃ ὁμίλος ἐκ πεντήκοντα περίπου κοράκων, καθ' ὅτι τὰ τέσσαρα πέμπτα ἀπετελοῦντο ὑπὸ ῥάσων, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου δὲ αὐτοῦ μελανοφορεμένοι τὸν Δαμαλᾶν, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατοῦντα τὸ χαρτί ἀφ' οὗ ἤντλει τὴν ὁμιλίαν του, τὴν ὁποίαν συνώδευε τὸ ῥυθμικὸν ἀνεβοκαταβασμα τοῦ γρόνθου τῆς ἄλλης χειρὸς.

Οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι καλόγηροι, οἱ ὀλιγώτεροι φοιτηταί, καὶ οἱ ὀλίγιστοι περιεργοὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἐκκλησίαν τοῦ λαοῦ, κατὰ τὸ βάπτισμα τὸ ὁποῖον τοῖς παρέχει ὁ Δαμαλᾶς, ἥτις συνῆλθε διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ πολιτικοῦ σταθίου τοῦ Γλάδστωνος, καὶ ἐγκρίνῃ ψήφισμα, συγχάϊρον αὐτῷ. Καὶ ποία ᾔτον ἡ ἐορτή; τὰ λόγια τοῦ Δαμαλᾶ περὶ τοῦ φιλέλληκος Γλάδστωνος, ἐν θεολογικῇ πτωχείᾳ συντεταγμένα, Βυζαντινὰ, τετριμμένα ὡς νὰ ἀπυθύνοντο πρὸς παιδὰς δημοτικῶν σχολείων. Τὸ ἰσχυρότερον τῶν ἐπιχειρημάτων του περὶ τοῦ ἀκράτου φιλελληνισμοῦ τοῦ Γλάδστωνος ᾔτον ὅτι εἶνε ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὀμήρου· ὡς νὰ ᾔθελε νὰ εἴπῃ ὅτι χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς τοῦς νεωτέρους Ἑλλήνας λατρείας του κατῆλθεν εἰς τὴν ἀσχολίαν αὐτὴν· καὶ ἡ θετικωτέρα τῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας ἐνέπνεεν ὁ λόγος του, ᾔτον ὅτι ὁ